

ja hind tertvete rublades tähtedega üles tähendatud olema. Vallisid, mille hind üle 5000 rubla kannab, ei võeta postil peal mitte vastu.

Rahastirjade eest, mille juures „Денежноо на..... рубл.“ aadressil peale tuleb kirjutada, maksetakse: a) kaaturaha: 7 kop, loodi pealt omamaal ja 10 kop. loodi pealt väljamaale, b) linnatamiste raha: kuni 600 rublani $\frac{1}{2}$ kop. rubla pealt; 600–1600 rublani $\frac{1}{4}$ kop. rubla pealt ja veel 1 rbl. 50 kop. lisamaksu; üle 1600 rbl. $\frac{1}{2}$ kop. rubla pealt ja veel 3 rbl. 50 kop. lisamaksu. Peale selle on veel 7 kop. omamaal- ja 10 kop. väljamaal kirja linnatamiste eest maksta.

Wakraha võib kirja sees jaata kuni $9\frac{1}{2}$ kop., hõberaha kuni 4 hõberubla ja 95 kop., ja kuldraha kuni 30 rubla; raha peab aga nõnda paberil sõjse pandub olema, et ta ilkuda ei anna. Kadumaminemise korral makstab kroonu kaitungi ettenõutavate peale täie summa wälja.

Telegrammid. Telegrahi sõnumite maks on kahelugune: a) põhjuda, b) maks iga sõna eest. Põhjuda terwei Wenemaal on 15 kop. Maks iga ühiku sõna eest on 1) linnades 1 kop. 2) igaske Europa-Wenemaal kohta, Soomemaal ja Kaukasusse 5 kop. 3) Aasia-Wenemaal 10 kop.

Stempelmarginid. 80-ne kopikaline stempelmark tuleb panna: wõllkirjade, sündimise-, ristimise-, taulatuse- ja surnutähtede peale, riis- ja palm- ja taetuskirjade peale igaske kohta. Wastuse tarwis tuleb veel teine mark à 80 kop. palmekirjade juure panna.

Kaitungide peale, mis üle 5 rbl. läherwad, on 5 kopikaline stempelmark panna, millest kaitserija oma nime läbi kirjutab

Poole tee peal.

„Kas oleme siis walmis?“ „Walmis — sul on digus! Walmis nälja minema — nagu narakud! Sumal näeb seda.“

„Mitte nõnda, Priido, mitte nõnda! Ära tee oma elu raskemaks kui ta juba on. Wiha ei tee mitte, mis armas on Sumala meelest. Tule ja waata ommetegi“ — sellega awas noor naine, kelle näo peal juba mure korisud oliwad näha, kambri ulse ja näitas wordi peale, milles kaks last rahuliseft mogas — kui meie ta waeselt ja paljalt siit lahkume, oleme ommeti oma lastega terwed. Soiafs Sumal meile ommeti seda õnne alati!“

„Sina oled kole wiisakas, Justine. Terwed, jah, terwed kerjajad“ — talupoeg naeris meeliskult ja teotawalt ja wahtis mõruda näoga tuba mööda ümber. Oli see ju madal, suur talutuba; lagi ja seinad tunnistawad, et siin mitu põlwe oli elatud ja tööd tehtud. Tähejaks läinud seinad ja suur ahi potilwiidest ei awaldanud mitte sõige paremat mõju waatoja peale. Paar lagunud tooli ja paar potti ja lausfi oli veel toas näha. Kuu paistis alnast siisse. Ühe akna peal seisid poolkuiwanud roos ja see tegi toa veel rõõmuwaesemaks.

Majakraam oli, peale woodite lambris, juba kõik küü- nis redelwantri peale palitud. Veel paar tundi, ja Priido Eppler pidi naese lastega majast ja õuest lahkuma, õuest, mis mälestawasti saadil tema esivanemate oma oli olnud. Kurwad, rasked tunnid oliwad need wiimsed tunnid wanaõ kodus!

„Tule, Priido, — katsume ta natukene magada. Ega enne kella kolme meie jo minema ei saa, ja nüüd on alles kella kümme.“ Nõnda rääkis naene tasafelt.

Katsu sina, Justine, magada, mina kü ei saa, seda ma tean. Minul ei ole seda ka tarwisgi. Mine sina, waene naene, oled jo wiimsed päewad kangeste ennast wõistanud, ja kui wäga veel, mine — ja head õõd!“ Nende sõnade juures hakkas mees waljuste nutma, ja see tähendab enam kui naise pisarad.

„Priido, mo waene mees.“ Justina pani oma käe temale ümber kaela ja tõmbas tema pea oma külge — „Priido, ära kurda, mõtie ikka, et meil õnnetuses veel üks troost on — meie oleme süüta.“ — Siis kargas mees üles, kistus enese ätiselt ja wihaga omaft truust naesest lahti ja hüüdis sügawa healega: „Süüta, ja, seda meie oleme, meie oleme kõik teinud, mis meie jõuus oli. Süüalune on see seal ülewal“ — hirmus wiha sätendas tema palgest „see koer seal, kes mind oma wale sõpruse sõse määsis, mulle waesele ikka jälle laenas, mind hakust saadil suurte summadega aitas, ikka juure lisades: Teen jo seda heameelega — kui naabrid teine teist ei aita, noh, see oleks kena tüft! Ja mina uskusin teda oma rumaluses, oh Sumal, — tunni — tunni see liig hilja oli, tunni ta nõõri mulle kui waesele metsloomale kaela wistat, tunni kõik mo pãrandus tema kätte langes! Selle peale kãis tigeida meel juba alguseft saadil, oh sa tige kawal, ja nüüd, nüüd olen ma nii laugele jõudnud. Kõik, kõik tema pãralt! Raja, duu, nurmed, aasad — tema oma, kõik tema pãralt, ja minu osa — sanditott! Aga —“ ahwardades tõstis Priido Eppler käe üles ja näitas rustlaga naabri maja poole — „aga seda ma sulle ei lingi, sa tige loom! Pãew tuleb, ehk ka õõ, millal sina Priido Eppleri peale pead mõtlema, seda sina kodunt wälja ajasid, ma wannun ja tõotan seda sõige selle juures, mis mulle pãha on, oma isa nime juures ja —“

„Pea sinni, Priido, pea sinni“ — palus Justina, „ära tee nii hirmust pattu ja ära lase kãtemaksmise mõ-“